

Colegiul disciplinar
de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii

H O T Ă R Ă R E

24 februarie 2023
Nr. 45/2

mun. Chișinău

Completul de examinare a contestațiilor nr.1 al Colegiului disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii în componența:

Președinte Pulbere Ruxanda
Membrii Midrigan Pavel
Postica Alexandru

examinând în ședință închisă contestația declarată de către avocatul Cobîșenco Ion împotriva Deciziei Inspecției Judiciare nr. 1174s-1544p/m, din 4 ianuarie 2023, emise pe marginea sesizării depuse la 01.12.2022, privind tragerea la răspundere disciplinară a judecătorilor Curții de Apel Chișinău dlor Gafton Alexandru, Talpă Boris și Chiroșca Igor,

C O N S T A T Ă :

Argumentele sesizării.

La 01.12.2022, în adresa Consiliului Superior al Magistraturii a parvenit sesizarea înaintată de Avocatul Cobîșenco Ion. Prin dispoziția inspectorului-judecător principal din 6 decembrie 2022, sesizarea a fost repartizată pentru examinare inspectorului-judecător Vladimir Brașoveanu.

Autorul sesizării, avocatul Cobîșenco Ion a menționat că la 23 decembrie 2021, Eugeniu GURANDA, șef interimar Post Vamal Leușeni (PVFi), rutier), a întocmit Decizia nr. 5756/2021 asupra cauzei contravenționale prin care l-a recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 287 alin. (10) Cod contravențional pe cet. Ion COJOCARI, aplicând o sancțiune în cuantum de 100 u.c. (5.000,00 lei) și a dispus confiscarea lotului de marfa „*produse alimentare diverse în cantități comerciale*”.

Nefiind de acord cu decizia organului vamal, la 05 ianuarie 2022, contravenientul Ion Cojocari, clientul său, a depus o contestație împotriva procesului-verbal cu privire a contravenție și deciziei de sancționare nr.5756/2021 din 23 decembrie 2021, potrivit cărui a fost învinuit în comiterea contravenției prevăzută de art. 287 alin.(10) Cod contravențional.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 18.04.2022 a fost respinsă contestația depusă de către Cojocari Ion împotriva procesului-verbal și deciziei de sancționare nr.5756/2021 din 23 decembrie 2021 cu privire la contravenție prevăzută de art. 287 alin.(10) Cod contravențional.

Ne fiind de acord cu hotărârea instanței de fond, avocatul Cobîșenco Ion, în interesele contravenientului Cojocari Ion, a declarat recurs prin care solicită admiterea recursului, casarea hotărârii cu pronunțarea unei noi hotărâri.

Cererea de recurs a fost examinată de Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău format din judecătorii Gafton Alexandru, Talpă Boris și Chiroșca Igor.

La 14 noiembrie 2022, în cadrul ședinței de judecată privind examinarea cererii de recurs, avocatul contravenientului a înaintat o cerere de încetare a procesului contravențional

pe temeiul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere contravențională, invocând aplicabilitatea art. 30 alin. (1) și (2) și (5) Cod contravențional care stabilește că prescripția înlătură răspunderea contravențională. Termenul general de prescripție a răspunderii contravenționale este de un an. Termenul de prescripție curge de la data săvârșirii contravenției și până la data rămânerii definitive a hotărârii cu privire la cauza contravențională.

Mai mult, cererea de încetare a fost întemeiată și pe dispozițiile pct. 25 din Decizia Curții Constituționale nr. 44g/2019 din 05 martie 2019, Curtea a reținut că *deciziile administrative de aplicare a sancțiunilor contravenționale pot fi contestate prin intermediul a două căi de atac, i.e. prima instanță fi recursul. Având în vedere faptul că în materie contravențională nu există calea de atac a apelului, Curtea reține că momentul în care hotărârile primei instanțe devin definitive poate fi stabilit prin raportare la articolul 466 alin. (2) pct. 4) - 6), iar cele ale instanței de recurs prin raportare la articolul 466 alin. (4) din Codul de procedură penală.*

Potentul a opinat în cadrul procesului că de la data comiterea faptei contravenționale (29 octombrie 2021) și până la data ședinței (14 noiembrie 2022) a trecut mai mult de un an, iar la acel moment în cauza contravențională nu există vreo hotărâre definitivă, apărătorul a solicitat Curții de Apel Chișinău să emită o decizie privind încetarea procesului contravențional început în privința lui Ion COJOCARI în comiterea contravenției prevăzute de art. 287 alin. (10) Cod contravențional în legătură cu expirarea termenului de prescripție a răspunderii contravenționale, conform art. 30 și art. 441 alin. (1) lit. f) Cod contravențional.

Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău nr. 4r-1703/22 din 14 noiembrie 2022 s-a dispus respingerea ca nefondat recursul declarat de avocatul Cobîșnenco Ion în interesele contravenientului Cojocari Ion și menținerea hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Râșcani) din 18.04.2022, în cauza contravențională în privința lui Cojocari Ion în comiterea contravenției prevăzute de art. 287 alin.(10) Cod contravențional.

Consideră potentul avocat că judecătorii Igor Chiroșca, Boris Talpă și Gafton Alexandru urmează a fi trași la răspundere disciplinară în baza în art. 4 alin. (1) lit. b), c), g) și i) din Legea nr. 178/2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, cu aplicarea sancțiuni corespunzătoare

Poziția Inspecției Judiciare.

Inspeția judiciară a emis la data de 04.01.2023 o decizie prin care a respins sesizarea potentului. Inspectorul judecător a ajuns la concluzia că este lipsa totală a oricare date temeinice care să confirme bănuiele rezonabile a existenței abaterilor disciplinare prevăzute de art.4 alin.(1) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, în acțiunile judecătorului în cadrul judecării cauzei, cu care nu este de acord autorul sesizării. Astfel s-a stabilit că alegațiile autorului sesizării nu și-au găsit confirmarea.

În opinia inspectorului judecător relevante speței sunt și statuările recomandării CM/REC (2010) 12: „68. Nu poate fi antrenată răspunderea penală a unui judecător pentru modul de interpretare a legii, apreciere a faptelor sau evaluare a probelor, cu excepția cazurilor de rea-credință ...Judecătorii nu trebuie să fie responsabili personal în cazul în care decizia lor este infirmată sau modificată într-o cale de atac.”

În Avizul nr. 18 (2015) privind poziția puterii judecătorești și relațiile ei cu celelalte puteri ale statului în democrația modernă, CCJE a afirmat că sarcinile de interpretare a legii, de analizare a probelor și de evaluare a faptelor, îndeplinite de un judecător pentru a soluționa cazurile, nu trebuie să dea naștere la răspunderea judecătorului decât în cazuri de rea-credință, intenție, culpă sau neglijență gravă dovedită.

În Hotărârea nr. 23 din 25 iulie 2016, Curtea Constituțională a reținut la pct. 56 și 58 că, puterea judecătorească este unul dintre cei trei piloni fundamentali ai statului democratic modern, egali ca importanță. Pentru a-și putea îndeplini îndatoririle pe care le are, puterea judecătorească trebuie să fie independentă față de puterea legislativă și executivă, fapt care implică libertate față de orice influență care poate fi exercitată de acestea.

De asemenea, independența sistemului judiciar în ansamblul său garantează independența individuală a judecătorilor. Aceasta trebuie să existe în raport cu societatea în general și cu părțile din orice litigiu asupra căruia judecătorii trebuie să se pronunțe. Independența judecătorilor nu este o prerogativă sau un privilegiu acordat în interesul personal al judecătorilor, ci este o garanție împotriva presiunilor exterioare în luarea deciziilor, fiind justificată de necesitatea de a permite judecătorilor să-și îndeplinească rolul lor de gardieni ai drepturilor și libertăților omului. Astfel, independența judecătorului este un aspect fundamental al statului de drept și garanția unui proces echitabil.

Iar, în Hotărârea nr. 12 din 28 martie 2017, Curtea Constituțională a relevat la pct. 68-79, 86, 89 că, *simpla interpretare a legii, stabilire a faptelor sau apreciere a probelor de către judecători pentru a soluționa cauzele nu trebuie să genereze răspunderea civilă, penală sau disciplinară, chiar și în caz de neglijență ordinară*. Judecătorii trebuie să aibă libertate neîngrădită pentru a soluționa cauzele imparțial, potrivit propriei lor convingeri și interpretări a faptelor, precum și în conformitate cu legea aplicabilă. Răspunderea civilă (sau penală) poate limita discreția unui judecător de a interpreta și de a aplica legea. *Prin urmare, răspunderea judecătorilor nu trebuie să se extindă asupra interpretării legale pe care o adoptă în procesul de examinare judiciară. Doar erorile săvârșite în mod intenționat, cu abuzul deliberat sau, fără îndoială, cu neglijență repetată sau gravă ar trebui să se soldeze cu acțiuni disciplinare și sancțiuni, răspundere penală sau răspundere civilă.*

A mai menționat inspectorul judecător că judecătorii nu ar trebui să se limiteze doar la aplicarea jurisprudenței existente. Esența funcției sale constă în interpretarea reglementărilor legale în mod independent. Uneori, judecătorii sunt obligați să aplice și să interpreteze legislația contrar „practicii judiciare naționale uniforme”, când circumstanțele particulare ale speței o cer. Astfel de situații pot apărea, de exemplu, ca urmare a aplicării unor tratate internaționale, precum și în cazul în care prin intermediul deciziilor instanțelor internaționale care supraveghează aplicarea tratatelor internaționale se solicită modificarea practicii judiciare naționale actuale. Interpretarea legii, pe care o poate face un judecător și care poate să nu fie conformă cu jurisprudența consacrată, nu trebuie să devină, în sine, un motiv pentru aplicarea sancțiunilor disciplinare, cu excepția cazului în care această interpretare se face cu rea-credință, cu intenția de a obține un beneficiu sau de a prejudicia o parte la proces sau ca urmare a unei neglijențe grave. Chiar dacă judecătorii din instanțele inferioare trebuie, în general, să se ghideze de jurisprudența existentă, acestora nu ar trebui să le fie interzis să o conteste, în cazul în care, în opinia lor, ei consideră că acest lucru este corect. Această idee este împărtășită de către Comisia de la Veneția în opinia sa Amicus Curiae (CDL-AD(2017)002).

Comisia de la Veneția a afirmat că este posibilă constatarea *lipsei de profesionalism a judecătorului numai în caz de manifestare insistentă a unei rezistențe împotriva unei practici consolidate, care să determine în mod repetat soluții distincte în cazurile în privința cărora există deja o jurisprudență clară și bine stabilită* (Avizul cu privire la actele normative și răspunderea disciplinară și evaluarea judecătorilor din „Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei” (2015)).

În acest sens, și Curtea Europeană, în jurisprudența sa, a statuat că nu există un drept la o jurisprudență constantă, astfel încât schimbarea jurisprudenței impusă de o abordare dinamică și progresivă este admisibilă și nu încalcă principiul securității juridice (Unedic v. Franța,

2008, § 74; Legrand v. Franța, 2011), dacă sunt întrunite două condiții: noua abordare să fie consecventă la nivelul acelei jurisdicții și instanța care a decis schimbarea interpretării să motiveze detaliat considerentele pentru care a decis astfel (Atanasovski v. Macedonia, 2010, § 38).

De asemenea, potrivit raționamentelor Curții Europene expuse în cauza Chevrol v. Franța, exercitarea deplinei jurisdicții de către o instanță presupune să nu renunțe la nici una din componentele funcției de a judeca. Așadar, refuzul unei instanțe sau imposibilitatea de a se pronunța în mod independent asupra anumitor aspecte cruciale pentru soluționarea litigiului, cu care a fost sesizată, ar putea constitui o încălcare a art. 6 § 1 din Convenția Europeană.

Concluzia care se impune în baza standardelor europene privind independența judecătorilor este că procesul de judecare a cauzei nu este și niciodată nu a fost o activitate pur mecanică. Din acest motiv, standardele europene cu privire la justiție protejează dreptul și obligația fiecărui judecător, indiferent de nivelul ierarhiei instanței judecătorești, de a-și exercita funcțiile de judecare a cauzelor liber de orice imixtiune, fie externă sau internă.

Aspectul non-mecanic de judecare a cauzei presupune faptul că răspunderea individuală pentru exercitarea funcțiilor judiciare nu trebuie să depindă doar de soluția pronunțată pe această cauză în instanța superioară. Răspunderea ar trebui să fie legată mai cu seamă doar de respectarea de către judecător a standardelor de conduită profesională, etică și respectarea procedurilor legale. Simplul fapt că o hotărâre judecătorească este anulată în instanța superioară nu înseamnă că judecătorul din instanța inferioară a încălcat standardele profesionale sau a încălcat legea.

În Raportul despre situația privind sistemul judiciar și a judecătorilor în cadrul statelor membre ale Consiliului Europei nr. 2(2015), CCJE a subliniat că, deși anchetele penale în ceea ce privește judecătorii nu sunt ilegale și nu există imunitate generală pentru judecători, autoritățile trebuie să respecte, să garanteze și să asigure buna funcționare a sistemului judiciar drept a treia putere a statului. În acest mod, măsurile de investigare, care ar putea avea ca efect împiedicarea sau obstrucționarea funcționării procedurilor judiciare, trebuie utilizate cu cea mai mare grijă de către orice organ de urmărire penală.

Curtea reține că independența justiției implică un statut special al judecătorilor, care trebuie protejați împotriva subiectivismului organelor de urmărire penală competente, care le-ar putea afecta credibilitatea. Tocmai de aceea legiuitorul a stabilit o procedură distinctă și riguroasă de atragere a judecătorului la răspundere penală, rolul determinant fiindu-i atribuit în acest proces Consiliului Superior al Magistraturii, în calitate de garant al independenței justiției.

Curtea menționează că independența judecătorească impune condiția ca judecătorii să fie protejați de influența din partea altor puteri ale statului și ca fiecare judecător să beneficieze de libertate profesională în interpretarea legii, în evaluarea faptelor și aprecierea probelor în fiecare caz individual. Prin urmare, deciziile eronate trebuie să poată fi corectate prin intermediul căilor de atac și nu pot avea drept consecință responsabilizarea individuală a judecătorilor. Or, rolul căilor de atac este anume de a îndrepta eventualele greșeli ale instanțelor inferioare. În calitate de excepții, pot servi doar cazurile în care, în procesul de luare a deciziilor, judecătorii au acționat cu rea-voință sau au admis o omisiune gravă. Aceeași opinie este împărtășită de către Comisia de la Veneția.

Curtea subliniază că judecătorii nu pot fi constrânși să-și exercite atribuțiile sub amenințarea unei sancțiuni, fapt care poate influența în mod nefavorabil hotărârile ce urmează a fi adoptate. Or, în exercitarea atribuțiilor ce le revin, judecătorii trebuie să beneficieze de libertatea neîngrădită de a soluționa cauzele în mod imparțial, în conformitate cu prevederile legale în vigoare și propriile aprecieri, neafectate de rea-credință. Din aceste raționamente, aprecierile judecătorului care au determinat adoptarea unei hotărâri într-o anumită cauză,

hotărâre judecătorească care a fost anulată sau modificată, nu pot servi în calitate de temei decisiv pentru sancționarea judecătorului. Aplicarea actelor normative, fiind sarcina primară a instanțelor judecătorești, în cazul în care vine în contradicție cu respectarea drepturilor fundamentale ale persoanei, devine imputabilă judecătorului doar în consecința exercitării atribuțiilor cu rea-credință sau neglijență la efectuarea actului de justiție.

Curtea reiterează că judecătorii potrivit principiilor internaționale privind independența judecătorească, nu pot fi trași la răspundere penală pentru (1) *erori judiciare care nu implică reaua-credință și (2) diferențe în interpretarea și aplicarea legii. Remediul principal pentru corectarea acestor greșeli este exercitarea căilor de atac, iar casarea unei hotărâri de către instanțele superioare nu înseamnă în mod automat că judecătorul nu a acționat într-un mod profesionist.*

Analizând circumstanțele factice invocate de autorul sesizării, prevederile și jurisprudența menționată supra, nu pot fi reținute alegațiile autorului sesizării precum că judecătorii au încălcat prevederile Legii. Or, interpretarea normelor de drept și coroborarea probelor administrate reprezintă elemente ale raționamentului logico-juridic. Interpretarea normelor este o operațiune rațională și logică de determinare a înțelesului și conținutului acestora, iar coroborarea probelor reprezintă un proces intelectual de evaluare a acestora, în urma căruia judecătorul stabilește situația de fapt ce urmează să o încadreze în drept.

Este de evidențiat faptul că, caracterul intenționat sau neglijența gravă reprezintă o condiție *sine qua non* pentru tragerea la răspundere disciplinară a judecătorului în temeiul art. 4 alin. (1) lit. b) al Legii nr. 178.

Referitor la temeiul prevăzut și invocat la art. 4 alin. (1) lit. c) al Legii nr. 178, se va reitera că potrivit opiniei Comisiei de la Veneția, este posibilă constatarea lipsei de profesionalism a judecătorului *numai în caz de manifestare insistentă a unei rezistențe împotriva unei practici consolidate, care să determine în mod repetat soluții distincte în cazurile în privința cărora există deja o jurisprudență clară și bine stabilită* (Avizul cu privire la actele normative și răspunderea disciplinară și evaluarea judecătorilor din „Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei” (2015)).

Totodată, petiționarul nu a motivat și nu a prezentat probe în susținerea acestui temei de tragere la răspundere disciplinară, or, nu a fost indicată existența unei jurisprudențe clare și bine stabilită în astfel de situații/acțiuni, iar actele judecătorești au fost motivate comprehensiv în privința soluțiilor adoptate.

Iar, cu referire la temeiul art. 4 alin. (1) lit. i) al Legii nr. 178, a menționat doar că au fost încălcate în procesul de soluționare a cauzei normele imperative, însă nu indică care anume și nu indică prin ce se manifestă caracterul imperativ al acestora. Or, conform teoriei generale a dreptului, normele imperative sunt acele norme care impun o anumită conduită, cerând săvârșirea unei acțiuni sau abținerea de la săvârșirea unei acțiuni, prin obligarea la un comportament de la care subiecții de drept nu se pot abate.

Deși s-a indicat de autorul sesizării și g) încălcarea, din motive imputabile judecătorului, a termenelor de îndeplinire a acțiunilor de procedură, inclusiv a termenelor de redactare a hotărârilor judecătorești și de transmitere a copiilor acestora participanților la proces, dacă aceasta a afectat în mod direct drepturile participanților la proces sau ale altor persoane, nu este clar prin ce aceste acțiuni s-au manifestat sau valorificat, or, în acest sens urmează a fi prezentate probe pertinente și admisibile, fapt ce la caz nu se atestă.

Argumentele contestației.

Împotriva deciziei Inspecției judiciare nr. 1174s – 1544 p/m, din 04.01.2023, petentul Avocat Ion Cobîșenco a depus o contestație.

Petentul a menționat că decizia contestată este una neîntemeiată, a reiterat argumentele invocate anterior în sesizarea depusă. La fel a prezentat câteva decizii judecătorești emise de alte complete de judecată de aceeași jurisdicție prin care aparent instanțele au tratat în mod diferit normele specificate în Codul Contravențional în materia încetării procesului contravențional ca urmare a expirării termenului de prescripție.

Aprecierea Completului de examinare a contestațiilor.

Potrivit art. 27 alin.(1) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor nr. 178/25.07.2014 *"Completele de examinare a contestațiilor ale colegiului disciplinar (în continuare – complete de contestație) verifică contestațiile împotriva deciziilor inspecției judiciare de respingere a sesizărilor"*.

În conformitate cu prevederile art. 28 alin.(1) din Legea nr. 178/25.07.2014 *"Completele de contestație examinează contestațiile împotriva deciziilor inspecției judiciare de respingere a sesizării. Procedura în fața completelor de contestație este scrisă"*, iar conform alin.(3) lit. b) din norma menționată *"Completele de contestație decid respingerea contestației ca neîntemeiate"*.

Art. 29 alin.(3) din Legea indicată supra stipulează că *"Hotărîrea privind respingerea contestației împotriva deciziei Inspecției judiciare de respingere a sesizării este definitivă"*.

Analizând temeiurile invocate în contestație și materialele administrate, precum și decizia Inspecției judiciare ce se contestă, Completul de examinare a contestațiilor conchide că contestația declarată urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Din conținutul plângerii împotriva deciziei Inspecției judiciare se desprinde în mod evident argumentele cu privire la fondul plângerii împotriva actului judecătorec. În procesul contravențional avocatul petent a avut un rol activ în prezentarea unui punct de vedere cu privire la necesitatea încetării procesului ca urmare a expirării termenului de prescripție. Acesta a prezentat inclusiv și anumite decizii ale Curții de Apel Chișinău, ale Curții de Apel Bălți care relevă o aplicare neuniformă a normelor Codului Contravențional.

Potrivit principiilor generale ale dreptului, conform normelor constituționale, a normelor de drept material și procedural, nimeni în afara instanțelor judecătorești în ordinea și procedura stabilită de lege, nu este în drept să se implice în examinarea cauzelor la instanțele judecătorești competente sau să se expună asupra legalității și temeiniciei hotărârilor emise. Expunerea asupra legalității și temeiniciei unei hotărâri judecătorești, se află în competența exclusivă a instanțelor judecătorești ierarhic superioare în ordinea, modul și procedura stabilită.

CSM și Inspecția judiciară nu sunt instanțe judecătorești și nu au competența legală de a se implica în procesul de judecare a cauzelor pe rolul instanțelor judecătorești, de a se expune asupra legalității și temeiniciei hotărârilor emise în cauzele judecate. În caz contrar, intervenirea în examinarea cauzei, expunerea în privința hotărârii adoptate, aprecierea probelor din dosar și a legalității actelor judecătorești adoptate, verificarea corectitudinii aplicării legislației, etc., ar constitui o imixtiune gravă în înfăptuirea justiției și atribuire a competențelor instanței de judecată la înfăptuirea justiției, ce nu se admite.

Prin expunerile din sesizare, așa cum au fost făcute autorul sesizării își impune interpretările sale personale asupra circumstanțelor la examinarea cauzei, ce nu se admite deoarece înseamnă a nesocoti cu principiile legale și constituționale, potrivit căror judecătorul este independent, iar hotărârile/încheierile judecătorești sunt supuse numai controlului judiciar.

În plus, este oportun de a evidenția că, la judecarea cauzei din procedura sa, judecătorul trebuie să decidă liber, fără nici-o influență, presiune sau amenințare, iar opinia pe care și-o formează nu poate fi cenzurată îndeosebi de reprezentantul debitorului.

În cauza menționată a fost efectuată justiția în numele legii, de instanța judecătorească competentă prin judecător numit în funcție în modul stabilit de lege, cu respectarea reglementărilor legislației procedurale. Completul nu este în măsură să decidă asupra faptului când și de către cine a fost comisă o abatere judecătorească a Igor Chiroșca, Boris Talpă și Alexandru Gafton, sau completele care au hotărât altfel aplicarea în concret a normelor Codului Contravențional.

Conform pct.7.3 din hotărârea Curții Constituționale nr.28 din 14 decembrie 2010, *controlul legalității și temeiniciei actului judecătoresc poate fi exercitat numai de către instanțele de apel și recurs, în conformitate cu procedurile jurisdicționale.*

Totodată, potrivit dispoziției art.114 și art.115 alin.(1) din Constituția Republicii Moldova, *justiția se desfășoară în numele legii numai de instanțele judecătorești prin Curtea Supremă de Justiție, prin curțile de apel și prin judecătorii.*

Prin prisma celor expuse, conform art. 27-28 din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor nr. 178/25.07.2014, Completul de examinare a contestațiilor al Colegiului disciplinar,-

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge contestația declarată de către avocatul Cobîșenco Ion împotriva Deciziei Inspecției Judiciare nr. 1174s-1544p/m, din 4 ianuarie 2023, emise pe marginea sesizării depuse la 01.12.2022, privind tragerea la răspundere disciplinară a judecătorilor Curții de Apel Chișinău dlor Gafton Alexandru, Talpă Boris și Chiroșca Igor.

Hotărârea este definitivă, se expediază părților și se publică pe pagina web a Consiliului Superior al Magistraturii (www.csm.md).

Președinte	/semnătura/	Pulbere Ruxanda
Membrii	/semnătura/	Midrigan Pavel
	/semnătura/	Postica Alexandru